

Kako izvedeti, kaj mi pripada?

Za mene ni ključni problem premalo pravic in ugodnosti, pač pa neinformiranost, neobveščенost tistih, ki niso iznajdljivi. Še reveži, ki pridejo v Slovenske novice niso navadni reveži, pač pa inventivni, ki znajo iz svoje revščine narediti poslovno priložnost. Množica je ostarelih (z eno samo minimalno penzijo) , ki v jutranjih urah brska po smeteh, ki se ne zna obrniti na RK ali Karitas in ki niso vidni niti centrom za socialno varnost. Iznajdljivi siromaki si pri Karitasu (sem videl na lastne oči) izbirajo izbrane znamke. Siromaki tipa« Bog pomagaj» pa so nevidni in so skriti v kvoti ljudi pod pragom revščine.

Doma (še v SFRJ) smo imeli od kapi zadetega očeta. Ležal je na kavču in ko je prišla zdravnica, je opozorila, da bi zanj bilo primerno višje ležišče. In to je vse. V tistih časih so si že sposojali občani v bolnišnicah ustrezne postelje, vozičke, bergle, za kar so vedeli le razsvetljeni preko ustnega izročila.

Na Spizu sem iskal informacijo, kaj mi pripada brezplačno v zobozdravstvu. Podučili so me, da moj zobozdravnik že ve. Na pripombo, da pa tega sam ne vem, so mi odgovorili, da se vsako leto objavi cela knjiga in da tudi v primeru, da bi jo dobil v vpogled, me ne bi nič koristila, saj me poznam stroke in njenih izrazov. Pa smo končali. Le pri zobarskih uslugah se mi prijatelji čudijo, ko jim povem , koliko sem doplačal za protetiko pri koncesionarju in si mislijo: Ta je pa res budala! Sem kronični bolnik z revmatoidnim artritidom. Ko malo pojamram, se mi znanci pohvalijo, da so dobili injekcijo, fizioterapijo , toplice, s pripombo: Saj ti pripada! Pa mi res? Kdo bi vedel? Morda varuh pacientovih pravic?

Menim,da bi bilo smiselno ustanoviti varuha pravic starostnikov, ki so najbolj ogrožena in depasirana populacija, ki si sama ne more in ne zna pomagati. Njeni skrbniki pa jo dostikrat izkoriščajo in ustrahujejo. Ob množici drugih varuhov: človekovi, otrokovih, živalskih, spolnih, rasnih, pacientovih ... pravic, si tudi starostniki zaslužijo svojega.

Kmečka logika sorodnika je, da si mora tisti, ki da nekaj nekemu več ali ceneje, na drugih »not pridit«. In jaz sem vedno tisti, pri katerem si noter pridejo.